

Melissa Tagg

Een deur die altijd openstaat

Roman

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

De zon stond laag aan de hemel en Lucas ademde de frisse herfstlucht in. Op deze hoogte kon hij zich bijna herinneren hoe het voelde om héél te zijn.

Hoe hij zich vroeger had gevoeld.

Voordat hij die littekens had opgelopen – de littekens onder zijn lange mouwen, die na al die jaren nog steeds jeukten, maar ook de andere littekens. De littekens van de schaamte en de geheimen.

Hierboven kon hij een held zijn, al was het maar voor even.

Hij verplaatste zijn hand naar de dichtstbijzijnde greep op de klimmuur en klom nog een stukje dichters naar het spichtige, trillende meisje dat verstijfd boven aan de muur hing. Ze was vandaag al het derde kind dat helemaal naar boven was geklommen, om vervolgens te verstijven van angst. Het laatste meisje dat hij had geholpen, had zo hard gegild dat hij bijna doof was geworden.

Maar dit meisje was zo rustig en stil als een dorre woestijn in Afghanistan.

Hij tilde zijn voet op, zocht steun. Hij was er bijna.

Een briesje droeg de geur van kaneel en appelcider met zich mee en blies wat strengen haar uit zijn slordige paardenstaart. Het was waarschijnlijk beter geweest als hij zijn haar had laten knippen voor het evenement – het appelfeest bij Valley Orchard. Hij had zich ook wel kunnen scheren en zijn flanellen overhemd kunnen dichtknopen – dat wapperde nu los in de wind, waardoor je het witte T-shirt kon zien dat hij eronder droeg.

Maar ja, wat maakte het ook uit hoe hij eruitzag? Dit was de grote dag van zijn zus, niet die van hem. Kit had de boomgaard

van de familie omgetoverd tot een toeristische attractie waar activiteiten gedaan konden worden, met een kinderboerderij en deze klimmuur. Eigenlijk waren ze al sinds augustus open voor bezoekers, maar het appelfeest tijdens het laatste weekend van september luidde altijd het begin van hun hoogseizoen in. Deze vrijdag was er extra veel aanloop omdat de scholen in Maple Valley gesloten waren. Het was vanaf tien uur vanochtend al heel druk geweest.

Kit liep de hele dag al te stralen.

Dus hij kon haar niet vertellen dat hij weer zou vertrekken. Niet vandaag.

Het was al erg genoeg dat hij van plan was om vanavond vroeg weg te gaan. Hij moest over een uur ergens zijn voor het verrassingsfeestje voor een bevriend stel dat zich had verloofd.

Hij overbrugde de afstand tussen hem en het meisje. ‘Hoi, jij heet Haddie, toch? Ik ben Lucas Danby. Ik kom je helpen om naar beneden te klimmen.’

Haar blonde krullen dansten om haar gezicht en ze klemde de grepen op de klimmuur nog steviger vast. ‘Ik... ik was helemaal niet bang, tot ik naar beneden keek.’

Hij knikte en haalde een extra karabijnhaak uit zijn broekzak. ‘Dat gebeurt wel vaker. Toen ik negentien was, reed ik voor het eerst op een motor. Ik was er niet van uitgegaan dat ik bang zou worden. Maar toen we ergens bij Wakhan Corridor reden – dat is in het Midden-Oosten – keek ik even naar beneden en, nou, laten we maar zeggen dat ik wenste dat ik die middag niet had gegeten.’ Hij bevestigde Haddies klimgordel aan die van hem en maakte daarna haar kabel los, terwijl hij bleef kletsen om haar af te leiden.

Ze wierp hem een argwanende blik toe. ‘U praat wel veel, meneer Lucas.’

Hij schoot in de lach. ‘Zeg dat maar eens tegen mijn zus. Zij vindt me altijd te stil.’ Net zoals de vrienden die de afgelopen maanden als familie voor hem waren geworden. Mara en Marshall, die zich vorige week hadden verloofd. Sam, die eerder

vandaag met zijn dochter was langsgelopen. En Jen...

Jenessa Belville.

De spil van de vriendengroep en waarschijnlijk de enige persoon ter wereld die hem had kunnen overhalen om het feestje voor Mara en Marsh te helpen organiseren.

Misschien was het een beetje triest, maar hij zou willen dat Jen er nu was, hier beneden tussen de toeschouwers. Als ze hem een muur zag beklimmen en daarna zag abseilen met een kind onder zijn arm, zou ze misschien een glimp opvangen van de man die hij had kunnen zijn. Als Afghanistan er niet was geweest. De krijgsvrouw. De gevangenis.

Maar het etiket dat hij opgeplakt had gekregen, zou nooit verdwijnen. *Oneervol ontslag.*

Het maakte niet uit wat hij daarna allemaal had gedaan – de geheime heldendaden waar zelfs zijn zus niets van wist – hij was nog steeds de Lucas Danby die vijftien jaar geleden bij het leger was gegaan, net van de middelbare school, om kort daarna zijn post te verlaten en te verdwijnen.

‘Meneer Lucas?’

Hij knipperde met zijn ogen en zuchtte. ‘Sorry, meisje. Ik zat even ergens anders met mijn gedachten.’ Bij onderwerpen waar hij niet over na moest blijven denken. Hij moest niet blijven hangen in zijn verleden, maar zich op zijn toekomst richten.

En zijn toekomst lag in Washington, bij Bridgewell, de paramilitaire organisatie die zijn leven weer betekenis had gegeven, ook al was hij daardoor telkens het grootste gedeelte van het jaar niet in Maple Valley.

Wist hij maar waarom Flagg hem nog niet had opgeroepen. Meestal was hij rond deze tijd al terug in Washington, om zich voor te bereiden op zijn volgende opdracht met het team van burgerspecialisten waar hij deel van uitmaakte. Maar ja, de laatste missie – een inval bij een drugskartel in Zuid-Amerika – was niet helemaal volgens plan verlopen. Er was wat voorgevallen met zijn teamgenoot Courtney en vlak daarvoor was hij in zijn bovenbeen geschoten. Hij was niet zwaar gewond geraakt,

maar het was voor Flagg de aanleiding geweest om hem eerder op zijn jaarlijkse verlof te sturen. Vier maanden waren er zes geworden en nu leek het zo langzamerhand wel alsof hij een time-out had gekregen.

Maar hij betrapte zich er soms ook op dat hij zich probeerde voor te stellen hoe het zou zijn om hier in Maple Valley te blijven, hoe het zou zijn om een beetje een normaal leven te leiden. Soms voelde het alsof het verleden hem hier niet kon raken, alsof er hier een mooie toekomst voor hem lag, net zo mooi als de glooiende heuvels achter de zonnige boomgaard die eens van zijn grootouders was geweest.

Als hij hier bleef, als hij zich hier werkelijk zou settelen, dan zou hij misschien de moed kunnen verzamelen om hét gesprek aan te gaan met dat ene meisje. Het meisje met het donkere haar en de donkerblauwe ogen en...

‘Waarom moet u zo lachen, meneer Lucas?’

‘Omdat het soms de moeite waard kan zijn om een gokje te wagen. Je mag me wel Luke noemen, hoor. Nou, wil je de muur loslaten en je aan mij vasthouden?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Hmm, wat is het probleem? Stink ik?’

Ze giechelde. ‘Nee.’

‘Het is mijn haar, hè? Je vindt lang haar lelijk bij jongens.’

‘Nee hoor.’

‘Oké, gelukkig. Nou, daar gaan we.’ Hij zette zich schrap en voelde zijn harnas in zijn bovenbenen snijden. Het voelde bijna een beetje gek om dit ding te dragen. Het was geen professionele klimmuur. Niets vergeleken met het zware, modderige parcours dat hij had moeten afleggen tijdens bootcamp.

‘Ik durf niet, ik ben bang.’

‘Je kunt het. We zijn allemaal dapperder dan we denken. Soms moeten we dat gewoon even van iemand anders horen.’ Hij wachtte tot Haddie naar hem opkeek. ‘Dus laat me je vertellen dat je een dapper meisje bent. Veel andere kinderen hebben alleen maar even naar deze muur gekéken en zijn er daarna snel

vandoor gegaan naar het doolhof.

‘Echt?’

‘Echt waar. Je hoeft alleen maar los te laten en je aan mij vast te houden.’ Dat was beter dan dat hij haar los zou moeten wrikken. ‘Je zit al aan mij vastgehaakt, dus je kunt niet vallen. Dat verzeker ik je.’

Ze ademde bevend in, trok haar schouders op, en...

Twee magere armen vlogen om zijn nek en haar haren kriebelden in zijn gezicht. ‘Rustig aan, je hoeft me niet te wurgen. Ik kan niet abseilen als ik geen lucht krijg.’

Ze greep hem nog steviger vast en hij schoot in de lach. Hij wierp een blik over zijn schouder naar Beckett, zijn zwager, die beneden stond en de kabel vast had. ‘Oké, Beck, we...’

Hij zag een figuur die zich een weg baande door de menigte en geschrokken viel hij stil. Lucas bewoog opzij, trok Haddie met zich mee, en tuurde. Hij kon het gezicht van de man niet zien, maar die imposante, rechte houding – echt een militair – en dat opvallende profiel...

Nee. Flagg zou hier nooit naartoe komen. Hij wist hoe sterk Lucas zijn twee werelden gescheiden hield. Als Kit zou weten waar Lucas werkelijk steeds al die maanden was, terwijl zij dacht dat hij in Mexico in de fruitteelt werkte...

‘Luke?’ Becketts stem klonk van beneden. ‘Ben je er klaar voor?’

Hij haalde diep adem en trok zijn blik los van de man die Flagg niet was. Hij legde een hand tegen Haddies rug en liet de muur los, om de kabel vast te grijpen. ‘Daar gaan we.’

Hij ademde uit en zette zich af. Zijn handpalmen gleden langs de kabel, terwijl hij zich naar beneden liet zakken, tot hij zijn voeten weer tegen de houten klimmuur zette. Beckett gaf de kabel meer speling en Lucas zette zich weer af.

Even later landde hij op het gras. Hij maakte de gesp van Haddies harnas los en hielp haar het ding uit te trekken. Ze sloeg haar armen weer om hem heen en gaf hem een kus op zijn wang.

‘Je hebt fans.’

Hij keek op en zag het grijnzende gezicht van zijn zus. ‘Ja, ik heb haar net gered.’

‘Ik had het niet over haar.’ Kit sloeg haar armen over elkaar terwijl Lucas overeind kwam en Haddie naar haar moeder huppelde. ‘Ik had het over hen.’ Ze knikte richting een groepje tienermeisjes op de parkeerplaats.

Beckett kwam naar Lucas toe om zijn harnas aan te nemen. ‘Het zal niet lang duren voordat er een van hen naar boven is geklommen en dan doet alsof ze bang is – zodat Superman haar kan komen redden.’ Beckett sloeg een arm om Kit en gaf haar een kus op haar hoofd. ‘Die klimmuur was een briljant idee, mevrouw Walker. Goed voor de zaken en goed voor het imago van je broer.’

Lucas fronste. ‘Jullie zijn niet goed bij jullie hoofd, wisten jullie dat?’ Ze gedroegen zich als een pasgetrouwd stel, terwijl hun bruiloft toch alweer twee jaar geleden was.

Dat was ook precies de reden waarom hij het hele voorjaar bij de Everwood B&B had gelogeed, in plaats van op de boerderij bij de boomgaard waar hij was opgegroeid. Natuurlijk, het was leuk dat zijn vrienden daar op het moment ook woonden – Mara als eigenaresse in de privévertrekken op de begane grond en Sam, Marshall en hij in aangrenzende kamers op de eerste verdieping.

Zelfs Jen was een paar weken geleden naar de B&B gekomen. Ze zei dat ze vluchtte voor de vreselijke rommel in het huis dat ze van haar ouders had geërfd, maar hij had het gevoel dat ze gewoon bij hun groepje wilde zijn. Door haar hadden ze elkaar leren kennen. Zij was vrienden met hen afzonderlijk, en door haar was het een vriendengroep geworden.

Plotseling dacht hij er weer aan dat hij weg moest. ‘Beck, kun je de muur nu in je eentje bewaken? Ik moet zo naar dat verlovingsfeestje, maar voordat ik ga, wil ik nog even kijken wat er mis is met de tractor.’

‘Je fanclub zal teleurgesteld zijn, maar ja hoor, ik kan het wel

aan. Als er nog meer reddingsacties moeten worden uitgevoerd, kan Kit helpen. En mijn vader loopt hier ook nog ergens rond.'

Lucas wendde zich tot zijn zus. 'Kit, het was een geweldige dag vandaag. Ontzettend leuk wat je met de boomgaard hebt gedaan. Oma en opa zouden trots zijn.'

'Lucas, ik...' Ze werd even stil. 'Ik weet niet of ik tranen in mijn ogen krijg omdat het zo lief is wat je zegt, of omdat je zowaar naar een feest gaat.'

'Zo op mezelf ben ik nou ook weer niet.'

'Zegt de man die jaarlijks meer dan een half jaar verdwijnt. En die, als hij thuis is, liever bij een B&B logeert dan bij zijn eigen familie. En die doet alsof lange stiltes eersteklas entertainment zijn.'

Lag het aan hem of hadden haar woorden een bepaalde ondertoon? Wat het ook was, ze had het alweer van zich afgeschud. 'Ga maar. Ik assisteer Beck bij de klimmuur. Hij is mijn eersteklas entertainment.'

Lucas trok een vies gezicht. 'Hè bah. En jij vraagt je af waarom ik niet bij jullie wil logeren?' Kit lachte vrolijk en glimlachend draaide hij zich om... maar verstijfde voordat hij een stap had kunnen zetten.

Nog geen drie meter bij hem vandaan stond Arthur G. Flagg, met zijn borstelige wenkbrauwen hoog opgetrokken. 'Danby.'

Snel wierp Lucas een blik over zijn schouder. Eindelijk was hij een keer dankbaar dat zijn zus altijd alleen maar oog had voor haar man. Ze was zo met Beckett aan het flirten dat Flagg haar niet was opgefallen, ook al viel hij hier volledig uit de toon met zijn gesteven pantalon en zijn keurige overhemd met stropdas.

Lucas liep weg en gebaarde dat Flagg hem moest volgen. Meer slierten haar glipten uit zijn paardenstaart en de wind liet de zoom van zijn T-shirt wapperen. Terwijl hij liep, krabde hij aan de littekens onder zijn mouwen. 'Waarom bent u hier?'

'Je hebt me deze week drie keer gebeld. Ik verwachtte enthousiaster onthaald te worden.'

Dat was begrijpelijk en als Flagg helemaal hierheen was ge-

komen in plaats van even terug te bellen, had hij vast slecht nieuws. Zou hij Lucas uit het eliteteam zetten? Zou hij weer op contractbasis moeten gaan werken? ‘Mijn familie weet niet...’

‘Lucas.’

Bij het horen van Flaggs strenge toon en bij het zien van zijn koele blik verstijfde Lucas’ hele lichaam. Het drong tot hem door dat het gevoel dat hij hier in Maple Valley had gekregen, niet overeenkwam met de werkelijkheid. Het was ijdele hoop geweest.

Hoe graag hij ook wilde dat het anders was, zijn verleden zou hem altijd, *altijd*, blijven achtervolgen. Niet alleen in zijn nachtmerries, ook in het hier en nu.